

ANNULLERA, v. a. 1. Förklara ogiltig.

ANOMAL, anåmål, a. 2. Från regeln afvikande, oregelbunden.

ANOMALI, anåmali, f. 3. Afvikelse från regeln, oregelbundenhet. [--- lie.]

ANONYM, anånym, a. 2. Ej namngifven, som ej uppgifvit sitt namn, till namnet obekant, namnlös, onåmd; saknande underskrifvet namn. *A. författares skrift.* — S. m. o. f. 3. Person, som ej uppgifvit sitt namn, hvars namn är obekant: En onåmd.

ANONYMITET, anånymitet, f. 3. Egenskapen att vara anonym: namnlöshet, okändhet. *Iakttaga a-en, ej uppgifva sitt namn.*

ANOR, f. pl. 1. 1) Rakt uppstigande slägtleder på fädernet och mödernet i adliga familjer. *Ingen fick träda inom tornerskranket, som icke kunde visa sina sexton a.* — 2) (fig.) Adlig härkomst, adelskap. *Yfvas öfver sina a. Alltid tala om sina a.* — Syn. Se Börd.

ANORDNA, v. a. 1. 1) Sätta i viss ordning, sammanställa delarna af ett helt efter en viss plan. *A. delarna af ett tal. Denna målning är väl a-d.* — Syn. Se Ordna. — 2) Laga i ordning till, göra nödiga förberedelser till, tillrusta, tillställa. *A. en fest, en bal, en konsert.* — 3) Förordna, gifva befallning om, anbefalla. *Hvem har a-t dessa åtgärder?* — 4) Anvisa till utbetalning. *A. en summa till något visst uppgifvet ändamål att utgå af allmänna besparingarna. A. en pension åt någon. A. en summa att utbetalas af ett handelshus.* — 5) Gifva i testamente. *Den aflidne har åt sin betjent a-t 400 R:dr.*

ANORDNANDE, n. 4. Handlingen, då man anordnar.

ANORDNARE, m. 5. Person, som anordnar något.

ANORDNING, f. 2. 1) Se *Anordnande.* — 2) Hvad som blifvit anordnad, med afseende på den deri rådande ordning och ändamålsenlighet. *Hvilken god a. i detta tal! En skön a. i en målning. Festens a. var ganska förtjensfull.* — 3) Af vederbörande myndighet meddelad skriftlig befallning om gifna medels utbetalande till viss person och i visst ändamål. — 4) Testamentarisk gifva. *Den aflidnes a. till sin betjent utgjorde en summa af 400 R:dr.* — 5) Skrift, hvaruti tillkännagifves, att en summa anordnas till utbetalning. *Se der har ni a-en; gå med den till Statskontoret.* — 6) (i skön konst) Delarnes regelmessiga förbindelse till ett helt.

ANORGANISK, a. 2. (vetensk.) Saknande organer. Motsats: Organisk.

ANQVICKA, v. a. 1. (kem.) Tillsätta qvicksilfver. Äfven Amalgamera. — *Anqvickande*, n. 4. o. *Anqvickning*, f. 2. Tillsättning af qvicksilfver.

ANROP, n. 5. Ropande till någon, tillrop. *Vid hans a., stannade jag genast.*

ANROPA, v. a. 1. 1) Tillropa någon att stanna. Brukas hellre *Ropa än*, isynnerhet i sjömansspråket, om fartyg, som man prejar. — 2) Bönfallande ropa till någon om hjälp, åkalla, på det enträgnaste anhålla om. *Dig, o Herre! a-r jag i min nöd. A. någon om hjälp.* — Syn. Se *Bedja*.

ANROPANDE, n. 4. Handlingen, då man anropar (i begge bem.).

ANROPNING, f. 2. Handlingen, då man anropar (i bem. 1).

ANRYCKA, v. n. 2. Tåga framåt, vara i an-

marsch till en ort, emot en fiende, o. s. v. Säges om krigsfolk. *Fienden a-cker emot vår armé, mot fästningen.* — *Rycka än* brukas äfven. — Syn. Se *Antåga*. — *Anryckande*, n. 4.

ANRÄTTA, v. a. 1. Laga i ordning, tillaga, tillreda. Brukas isynnerhet om mat och måltider. *A. en soppa, en pudding, en pastej. A. en måltid, en middag, en frukost, ett kalas. A. ett bord*, duka ett bord med allt hvad dertill hörer. I figurlig mening säges stundom: *A. ett nederlag, ett blodbad*, m. m. — Syn. Se *Tillreda*, *Anställa*.

ANRÄTTANDE, n. 4. Handlingen, då man anrättar.

ANRÄTTNING, f. 2. 1) Se *Anrättande.* — 2) Mat, som blifvit anrättad och utgör, antingen: a) en hel måltid med alla dertill hörande rätter, t. ex.: *Kokerskan hade heder af a-en vid suppen hos N.*; — b) en viss afdelning af en måltid, eller de rätter, som på en gång framsätts på bordet, t. ex.: *Första a-en bestod af soppa, kött och fisk; den andra utgjorde desserten*; — c) (mindre brukl.) en enda rätt, t. ex.: *Hon satte för honom en a. af stekt kött med potates.*

ANS, f. 3. sing. Skötsel. *Gifva ett barn, en sjuk nödig a.* På a-en beror till en del hästens trefnad. *Blommornas, trädens och buskarnes a. i en trädgård.*

ANSA, v. a. 1. 1) Sköta, vårda, se om, hålla i godt skick. *A. barn, sjuka, hästar, blommor*, o. s. v. — 2) Tillreda, tillaga. *Väl a-d mat.*

ANSANDE, n. 4. Handlingen, då man ansar.

ANSATS, änsatts, m. 3. (sällan i plur.) 1) Fart till språng. *Han tog så stark a., att han hoppade ett godt stycke utöfver diket. A. att hoppa, springa, till hopp, språng.* — 2) Läpparnes ställning vid blåsing på blåsinstrumenter. *Hafva god a. på flöjt.* — 3) (fig.) Anlag, håg, drift, ilver. *Han har god a. att blifva en fyllhund. Jag är nu i a. att arbeta.* [Änsatts.]

ANSATSFIL, m. 2. En på en sida slät, men på de öfriga upphuggen fil.

ANSE, v. a. o. n. 2. (böjes som Se) 1) Betrakta, se på (det tyska *Ansehen*). Brukas i denna ursprungliga bem. endast i uttrycket: *A. med förakt.* — 2) Tro, hålla före, bedöma. *Jag a-r honom vara rik, för att vara rik, för rik. Han ansåg hela berättelsen såsom en fabel. Om ni a-r mig värdig den äran. Jag a-r, att så är, att detta tarfar förklaring. Man a-r honom för att vara 30 år gammal. A. lämpligt, rådligt, bäst att taga till harvårjan. De a. sig vara fria, men äro i själva verket slafvar. Det a-s för afgjort, att fred med första kommer att afslutas.* — Syn. Se *Tro*. — 3) (lagt.) *A. med straff, med böter, döma till s., b.*

ANSEDD, a. p. 2. 1) Bedömd, anskrifven. Nyttjas i denna bem. aldrig ensamt, utan i förening med adverbena *väl, illa*. *Vara väl, illa a. bland människor*, hafva godt, dåligt rykte om sig. *Han är väl a. vid hosvet, på börsen, i den lärda världen.* — 2) Som har mycket anseende, högt aktad. *En a. man. Vara högt a., mycket a.* *Han är en af stadens a-aste invånare.* — Syn. Se *Aktad*.

ANSEENDE, n. 4. 1) (egentl.; af det tyska *Ansehen*, s. n.) Påseende, betraktande. Förekommer i denna bem. endast figurligt i några få uttryck, t. ex.: *Utan a. till personen* (utan att se på p., d. v. s.) utan att göra skillnad på person. *Icke hafva a. till personen. Hos Gud är intet*